

เพ็ญบาย

บทที่ 20

หญิงสาวไม่ยอมมองไปที่เรือนหลังเล็กซึ่งอยู่ใกล้ที่จอดรถ ทว่าร่างเล็ก ๆ ในชุดชั้นยาวที่ยีนกวาดใบไม้อยู่ทำให้แปลกใจ เธอเห็นสีหน้าสะอ้านและรอยยิ้มกระจ่าง แม้ไม่รู้ว่าใคร จิตรแก้วก็ยกมือไหว้

อีกฝ่ายรีบรับไหว้ “คุณหนูแก้ว กำลังจะไปทำงานหรือคะ”
“ค่ะ”

“ฉันเป็นแม่ของนิตกับป๋องตามมาดูแลลูก หวังว่าคุณหนู ไม่รังเกียจนะคะ”

“ไม่รังเกียจหรอกค่ะ แก้วยินดีต้อนรับคุณแม่” เธอยิ้ม ความขัดแย้งไปสิ้น “แต่ว่าคุณแม่กำลังทำอะไรอยู่คะ ไม่ต้องกวาด หรอกค่ะ ประเดี๋ยวคนสวนก็จะมาทำให้”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ ตอนเช้าๆ อากาศดี ได้ถือโอกาสออก กำลังไปด้วย” เธอยิ้มแจ่มใส พูดต่ออย่างเกรงใจ “คุณผู้หญิง ก็น่าจะได้ออกมาสูดอากาศยามเช้านะคะ ของดีๆ ธรรมชาติให้มา ไม่ต้องไปซื้อไปหา นอกจากดีต่อร่างกายแล้วยังดีกับจิตใจอีกด้วย”

จิตรแก้วเองก็หลงไหลอากาศยามเช้าก่อนพระอาทิตย์จะแผดเผา และอยากให้แม่ร่วมรับความสดชื่นนี้ด้วย แต่ว่า... “ตอนเช้าไม่ค่อย สะดวกกันค่ะ และกว่าแม่จะอาบน้ำก็สายๆ ถ้าไม่สวยสะอาด แม่ก็คงไม่อยากให้ใครพบเห็น”

“ไม่มีใครถือสาหรอกค่ะ ถ้าคุณหนูไม่ว่า บ้าช่วยดูแลให้ก็ได้”
หญิงสาวยิ้มเบิกบาน “ขอบพระคุณคุณน้ามากค่ะ”

เธอถอยรถอย่างระมัดระวัง อดนึกขอบคุณยุทธนาไม่ได้...

ปองพล มาถึงที่ทำงานหลังเธอไม่นาน ชายหนุ่มเข้ามาทาง ประตูด้านใน มองเธอด้วยสายตาดอบอุ่น “ผมขอดูแลเอกสารตรงนี้ หน่อย”

จิตรแก้วไม่เข้าใจตัวเองว่าเหตุใดจึงมองเขาเต็มตาไม่ได้ ทั้ง ยังไม่พูดอะไรนอกจากพยักหน้า ชายหนุ่มยืนหลังโต๊ะทำงานสีดำ ตัวใหญ่ที่ชนะชนเคยใช้ พลิกหาเอกสารที่วางซ้อนกัน

“ผมกำลังเตรียมหัวข้อสำหรับประชุมกลุ่มย่อยๆ เสร็จแล้ว จะส่งให้คุณแก้วดูเผื่อว่าอยากจะเพิ่มเติมอะไรอีก”

“ค่ะ”

“หรือว่าคุณแก้วจะช่วยผมคิดหัวข้อประชุมตอนนี้”

“อย่าเลยค่ะ พี่ป๋องทำเถอะ ถ้ามีอะไรแก้วจะขอเพิ่มทีหลัง”

ชายหนุ่มยิ้มกับท่าทีที่คล้ายกำลังสนอกสนใจทำงานอื่นของเธอ อีกครู่หนึ่งเขาก็รวบรวมแฟ้มเอกสารที่ต้องการได้

“แม่ผมชมว่าคุณแก้วน่ารัก”

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นทันที ได้เห็นเพียงรอยยิ้มและประกาย ตายั่วเข้าที่หันกลับไปก่อนที่ร่างสูงจะหายออกไปทางประตูที่เข้ามา เธอหน้ามุ่มแต่ก็ยิ้มออกมาได้.....

หากพอดกสาย เสียงเจ็ยแจ้วของวันทนีซึ่งยกเครื่องดื่ม เข้ามาให้ชายหนุ่มแล้วไกลนั่งคุยทำให้เธอหงุดหงิด จิตรแก้วเดินเข้ามาดู แล้วก็รู้สึกขวางหูขวางตากับท่าทีสนิทสนมของคนทั้งสองอย่างไม่มีเหตุผล

“น้องแก้ว” วันทนีย้ทักสดใส

“แก้วมาขอเอกสาร” เธอพูดลอยๆ เดินไปยื่นพลิกแฟ้มที่ โต๊ะของซซซซ

“ดื่มกาแฟไหมคะ พี่วันจะชงให้”

“ไม่ค่ะ ขอขอบคุณ”

“คุณแก้วหาเอกสารอะไรครับ อยู่กับผมบนโต๊ะนี้หรือเปล่า”

ประกายตาดอบอุ่นที่เจ็ยยั่วเข้ารู้เท่าทันทำให้เธอหน้าร้อนฉาบฉวย

“แก้วหาดูในคอมพิวเตอร์ก็ได้”

เธอกลับออกไปทางเดิมแล้วก็สงบใจอยู่ไม่ได้จึงออกประตูหน้า ไปหาบุษราคัม ตอบสนองรอยยิ้มอ่อนหวานด้วยสีหน้าอง้ง

“โมโหใครแต่เช้าคะ น้องแก้ว”

เธอนึกไม่ออกเหมือนกันว่าโกรธอะไร แต่ก็โพล่งออกมาว่า

“ถ้าแก้วต้องพบพี่ป๋องทุกวัน แก้วคงสุขภาพจิตเสียแน่ๆ”

“แต่คุณป๋องก็ทำงานดีนี่คะ เมื่อวานนี่ตอนแรกพี่คิดว่าเราจะ แยกเสียแล้ว ก่อนหน้านี้อคุณอนุกุลแกแข็งกร้าวเหลือเกิน ยืนยันว่า ถ้าเราไม่ยอมตามที่ขอจะยกทีมออกจริงๆ แต่ตอนนี้อ่อนลงมาก บรรดาลูกน้องของเขาก็เชื่อถือเรามากขึ้น”

“ตอนที่พี่นะอยู่ คนพวกนี้มีท่าทีต่อต้านมาก่อนหรือเปล่าคะ”

ชายหนุ่มหยุดรอให้คนอื่น ๆ เดินผ่านเข้าไปก่อนเมื่อมาถึงร้าน
ประกายตาหยอกเย้าและรอยยิ้มเอาใจรอรออยู่เมื่อฉัตรแก้วเดินมาถึง
มองเหมินแล้วเดินผ่านเข้าไปด้วยอาการไม่แยแส การเดินอย่างเร่ง
รีบมาตามถนนยามเที่ยงวัน ทำให้ผิวหน้าที่ไร้การตกแต่งแดงเรื่อ
ฉาบละอองเหงื่อ

“เป็นไงแก้ว ไม่ชอบเดินหรือ” ชัชชัยถาม
หญิงสาวนั่งลงข้างๆ ตอบสั้นๆ “ร้อนคะ”
“ร้อนกายหรือว่าร้อนใจ” พี่ชายแกล้งเย้า
ฉัตรแก้วหน้ามุ่มๆ ชัชชัยอาจไม่ได้ตั้งใจ แต่เธอรู้สึกคล้าย
ถูกสะกิดเข้าเต็มที

“ทำไมแก้วจะต้องร้อนใจด้วย”
เมนูอาหารถูกส่งมาตรงหน้า คนที่ส่งให้มองเธอด้วยสายตา
อ่อนเอื้อ “ส่งอาหารเถอะครับ”

เธอทำเป็นมองไม่เห็น “พี่บุษช่วยสั่งให้แก้วด้วย”
“น้องแก้วชอบทานอะไรคะ” หญิงสาวรับเมนูมาดูพลางถาม
“ทานเหมือนพี่บุษ”

“ข้าวหน้าพะแนงกุ้ง...” ปองพลถาม “ผัดกระเพราไก่กับ
ปลาสดทอดกรอบ... เอ หรือว่าข้าวคลุกน้ำพริกขิงเผ็ดดีครับ”

ฉัตรแก้วมองอย่างแปลกใจ อาหารทั้งหมดที่เขาพูดมาล้วน
เป็นรายการที่เธอชอบ

“ขอซีโครงหมอบและเปิดกรอบด้วยนะคะ วันนี้อากาศร้อนๆ ชัช
ลองชิมดู ว่าแต่คุณชัชจะดื่มอะไรดีคะ” วันทนีย์ถามเอาอกเอาใจ

“ผมขอเบียร์เย็นๆ” ชัชชัยพูด เช็ดหน้าด้วยผ้าขนหนู
แช่เย็นที่พนักงานเข้ามาทักกายส่งให้ “นายบ๊องล่ะ จะดื่มอะไร”
“น้ำเปล่าอะ”

“คุณบ๊องไม่ดื่มเบียร์หรือคะ” รอยยิ้มที่ส่งให้คนข้างๆ หยาด
เกินปรกติเสมอ ฉัตรแก้วอยากรู้มากกว่าถ้าวันทนีย์ได้พบสรินแล้ว
จะยังยิ้มหวานปานนี้อยู่อีกหรือเปล่า

“ไม่ใช่ตอนกลางวันอะ” ชายหนุ่มพูดยิ้มๆ
“พ่อคนนี่เขาดีพร้อม ไม่สนใจเหล้ายา ทำแต่งงานลูกเดียว”
“เมื่อก่อนคุณบ๊องทำงานอะไรคะ” วันทนีย์ถามอย่างสนใจ
“ผมทำงานวิเคราะห์วิจัย วางแผนและวางระบบงาน บางครั้ง
เป็นวิทยากรเวลาที่มีการอบรมเฉพาะอย่าง” คำตอบทำให้ฉัตรแก้ว
มองอย่างฉงน ชายหนุ่มยิ้มให้ราวกำลังเจาะจงบอกเล่ากับเธอ
“ผมถึงได้อยู่กรุงเทพฯ บ้าง เชียงใหม่บ้าง ภูเก็ตบ้าง เพราะต้องย้าย
ตามงานที่ทำ”

“คุณบ๊องเคยอยู่ที่ภูเก็ตหรือคะ” งั้นก็เคยพบน้องแก้วบ่อยๆ
ละซิ น้องแก้วเรียนที่ภูเก็ตตั้งสี่ปี” บุษราคัมถามยิ้มๆ
ฉัตรแก้วชิงตอบด้วยน้ำเสียงประชดประชัน “ไม่เคยพบกัน
หรอกคะ คุณบ๊องเป็นครูบาอาจารย์ เป็นนักวิเคราะห์วิจัย อยู่กัน
คนละโลกกับเด็กๆ ไร้สาระอย่างแก้ว”

ประกายตาบออ่อนมองมา รู้ว่าเธอตัดพ้อแต่ก็ไม่แก้ตัวอย่างใด
“ยิ่งกว่านั้น เขามีคนพิเศษต้องคอยดูแล แก้วเคยโชคดีมี
โอกาสพบพี่บ๊องแค่สองครั้งเท่านั้น ทั้งๆ ที่อยู่ใกล้ๆ กันตรงนั้นตั้งสี่
ปี”

รอยยิ้มยังไม่จางจากสีหน้าชายหนุ่มเมื่อสบตากับชัชชัยซึ่งได้
แต่หัวเราะหึๆ ขณะที่วันทนีย์มีสีหน้าเฉือนจางลง

เสียงถามสุภาพยั่วเย้า “สามครั้งต่างหากครับ วันที่คุณแก้ว
จะกลับผมก็ไปส่งด้วย จำไม่ได้หรือครับ”

อีกฝ่ายค้อนขวับ

วันทนีย์ถามเจื่อนๆ ว่า “คุณบ๊องมีครอบครัวแล้วหรือคะ”

คำตอบสะดุดนิดหนึ่ง “ยังไม่ได้แต่งงานอย่างเป็นทางการครับ”
“อย่างนั้นก็แปลว่ามีแล้วละซิ”

“ในโลกนี้ไม่มีอะไรแน่นอนหรอกครับคุณวัน ทุกอย่างอาจ
เปลี่ยนแปลงได้เสมอ” เขาหันไปตอบด้วยรอยยิ้มแพรวพราว

สีหน้าของคนฟังแจ่มใสทันควัน

ฉัตรแก้วทำตาขวาง ดูซิ คนอะไรอย่างนี้ กับวันทนีย์เขา
ช่างพูดออกมาได้อย่างไม่ติดขัด ที่กับเธอละก็หันหนี วิ่งตามสริน
ต้อยๆ อยากจะรู้กันว่าถ้าสรินอยู่ตรงนี้ด้วยเขาจะพูดอย่างไรกันแน่
“ถ้าพี่วันอยากรู้ว่าแน่หรือไม่แน่แค่ไหนก็ไปที่บ้านแก้วซิคะ”
ชัชชัยพูดว่า “เขาสนิทกับเมียผมก็เลยขอตามมาอยู่ด้วย”

วันทนีย์ตาโต “ตายจริง แล้ววันจะกลับไปเยี่ยมนายหญิงอีก
หรือคะ เกรงใจภรรยาคุณชัช”

“มาเถอะครับ ถ้าคุณวันจะมาเมื่อไหร่ ผมจะคอยต้อนรับ”
ปองพลเป็นคนพูด.....